

فصلنامه تحقیقات جدید در علوم انسانی

Human Sciences Research Journal

دوره جدید، شماره ۲۶، بهار ۱۳۹۹، صص ۲۷-۳۹ New Period, No 26, 2020, P 27-39

ISSN (2476-7018)

شماره شاپا (۲۴۷۶-۷۰۱۸)

**بررسی قوانین تجارت و شاخص‌های مربوط به آن با تمرکز
بر مقایسه‌ی حقوق خارجی و حقوق داخلی**

ساقی یوسف جمالی

کارشناسی ارشد، فقه و حقوق دانشگاه آزاد اسلامی واحد بابل، ایران

S.jam77@yahoo.com

چکیده

امروزه با توجه به گسترش و اهمیت روزافزون مبادلات و معاملات بازرگانی، قوانین تجارت و شاخص‌های مربوط به آن اهمیت بیشتری یافته‌اند این موضوع از نگاه قانون‌گذار کشورمان نیز پوشیده نمانده است. لذا در این مقاله به بررسی قوانین تجارت و شاخص‌های مربوط به آن با تمرکز بر مقایسه‌ی حقوق خارجی و حقوق داخلی پرداخته می‌شود. در این راستا مقایسه‌ای بین حقوق داخلی و خارجی به تحلیل قوانین تجارت ایران، معاملات تجاری، دفاتر تجاری، اسناد تجاری و چک، دلالی، حق‌العمل کاری، قرارداد حمل و نقل، ضمانت، ورشکستگی صورت گرفته است.

واژه‌های کلیدی: قوانین تجارت، حقوق تجارت بین‌الملل، حق‌العمل کاری، قرارداد حمل و نقل

۱- مقدمه

«حقوق تجارت بین‌الملل» به قواعد، اصول، قوانین و مقرراتی اطلاق می‌شود که روابط تجاری را در فراسوی مرزها کنترل و تنظیم می‌کند. این روابط ممکن است واجد خصوصیت حقوق خصوصی باشد مثل روابط قراردادی بین تجار و شرکت‌های تجاری از کشورها گوناگون که به آن حقوق بازرگانی بین‌المللی نیز اطلاق می‌شود و یا جنبه عمومی داشته باشد مثل قوانین راجع به کنترل واردات و صادرات، مناطق آزاد تجاری، سرمایه‌گذاری و سایر موارد که دولت‌ها در امر تجارت بین‌الملل دخالت می‌کنند که بعضاً به آن حقوق اقتصادی بین‌المللی نیز اطلاق می‌گردد. این قانون که در ابتدا شامل ۶۰۰ ماده می‌شد و پس از اجرای اصلاحات شرکت‌های سهامی عام و خاص، ۳۰۰ ماده دیگر به آن اضافه شد به تمامی موارد مربوط به معاملات تجاری از قبیل شرایط تأسیس و فعالیت دفاتر تجاری، قوانین مربوط به اسناد تجاری نظیر چک و سفته و برات، حقوق مربوط به دلالتی و حق‌العمل کاری، قوانین ناظر بر قراردادهای حمل و نقل، امور مربوط به قائم مقام تجارتی و سایر نمایندگان تجاری، شرایط ضمانت، امور ورشکستگی، قواعد و ضوابط عناوین و علائم تجاری و شخصیت‌های حقوقی پرداخته است.

۲- قوانین تجارت ایران

قانون تجارت ایران مهم‌ترین مجموعه مدون قوانین مربوط به امور بازرگانی در ایران است که اساس حقوق تجارت ایران را تشکیل می‌دهد (ستوده تهرانی، ۱۳۸۲: ۲۴). این قانون در سیزدهم اردیبهشت ماه سال ۱۳۱۱ در ششصد ماده توسط مجلس شورای ملی تصویب شد. این قانون بر مبنای قانون تجارت ۱۸۰۷ فرانسه (معروف به کد ناپلئون) ترجمه و تهیه شده است، قریب به اتفاق حقوق‌دانان ایرانی قانون مذکور را ناکافی و بیش از اندازه ناقص و مبهم می‌دانند (اسکینی، ۱۳۷۸: ۱۵؛ عرفانی، ۱۳۷۵: ۴۷۲؛ آخوندی، ۱۳۸۴: ۱۳). به‌جز در مورد شرکت‌های سهامی (که مقررات لایحه اصلاحی سال ۱۳۴۷ مجراست) و برخی مقررات مربوط به دلالتی و ورشکستگی بقیه مقررات این قانون به قوت خود باقی است. در این قانون اصول مربوط به معاملات تجاری، دفاتر تجارتی، اسناد تجاری و چک، دلالتی، حق‌العمل کاری، قرارداد حمل و نقل، قائم مقام تجارتی و سایر نمایندگان تجارتی، ضمانت، ورشکستگی، اسم تجارتی و شخصیت حقوقی و شرکت تجاری بیان می‌شود.

۳- معاملات تجاری

آن چه در زمینه‌ی معاملات و مبادلات و تعاملات خارجی در تجارت خارجی مطرح می‌شود، در حیطه‌ی تجارت بین‌الملل می‌گنجد. در تجارت بین‌الملل، دو گروه نقش اساسی دارند. گروه اول که تنظیم‌کنندگان روابط و سیاست تجاری بین کشورها می‌باشند و اموری مانند: صادرات و واردات و امور گمرکی و تعرفه‌ها و مالیات‌ها را هدایت می‌کنند. در این گروه، دولت‌ها، سازمان‌های بین‌المللی و اتحادیه‌ها و

نهادهای جهانی (نظیر: سازمان تجارت جهانی، آنسیترا، یونیدروا، اتاق بازرگانی بین‌المللی فعال می‌باشند. گروه دیگر از طریق قراردادهای بین‌المللی، عامل انجام تجارت هستند. بازرگانان، شرکت‌های تجاری، پیمانکاران و سازندگان کارخانجات در کشورهای دیگر و اکتشاف‌کنندگان معادن و استخراج‌کنندگان آن‌ها از این نمونه می‌باشند. موضوعات گروه اول، مربوط به حقوق عمومی بین‌المللی و مسائل گروه دوم، مرتبط با حقوق خصوصی بین‌المللی است. دروس حقوق تجارت بین‌الملل، هر دو دسته را در برمی‌گیرد. در مورد مسائل گروه اول، عبارت «حقوق تجارت بین‌الملل» و در مورد موضوعات گروه دوم، اصطلاح «حقوق بازرگانی بین‌الملل» به کار برده می‌شود (شیروی، ۱۳۹۶: ۴۱). در حقوق تجارت بین‌الملل، سیاست‌گذاری تجارت جهانی، روابط دولت‌ها و سازمان‌ها و اهداف تجارت بین‌الملل، مشخص می‌شود که در واقع مورد توجه حکومت‌ها و دولت‌هاست. در حقوق بازرگانی بین‌المللی، که در حقیقت حقوق خصوصی مدنی بین‌المللی است، مسائل مورد نیاز بازرگانان، مثل: مذاکره، انعقاد، اجرا و انحلال قرارداد و تضمین‌ها و اخذ خسارت در مورد آن مطرح می‌شود. علم حقوق تجارت و بازرگانی بین‌المللی، به مسائل تئوری و اصول و احکام می‌پردازد، در حالی که فن این حقوق، در اجرا ظهور پیدا می‌کند.

۴- دفاتر تجاری

در این راستا به مفاد زیر اشاره شده است:

ماده ۶- هر تاجری به استثنای کسبه جزء مکلف است دفاتر ذیل یا دفاتر دیگری را که وزارت عدلیه به موجب نظام‌نامه قائم مقام این دفاتر قرار می‌دهد داشته باشد:

۱- دفتر روزنامه.

۲- دفتر کل.

۳- دفتر دارائی.

۴- دفتر کبیله.

ماده ۷- دفتر روزنامه دفتری است که تاجر باید همه روزه مطالبات و دیون و داد و ستد تجاری و معاملات راجع به اوراق تجاری (از قبیل خرید و فروش و ظهرنویسی) و بطور کلی جمیع واردات و صادرات تجاری خود را به هراسم و رسمی که باشد و وجوهی را که برای مخارج شخصی خود برداشت می‌کند در آن دفتر ثبت نماید.

ماده ۸- دفتر کل دفتری است که تاجر باید کلیه معاملات را لااقل هفته یک مرتبه از دفتر روزنامه استخراج و انواع مختلفه آن را تشخیص و جدا کرده هر نوعی را در صفحه مخصوصی در آن دفتر بطور خلاصه ثبت کند.

ماده ۹- دفتردارائی دفتری است که تاجر باید هر سال صورت جامعی از کلیه دارائی منقول و غیرمنقول و دیون و مطالبات سال گذشته خود را به ریز ترتیب داده در آن دفتر ثبت و امضاء نماید و این کار باید تا پانزدهم فروردین سال بعد انجام پذیرد.

ماده ۱۰- دفترکپییه دفتری است که تاجر باید کلیه مراسلات و مخابرات و صورت حسابهای صادره خود را در آن به ترتیب تاریخ ثبت نماید.

تبصره- تاجر باید کلیه مراسلات و مخابرات و صورت حسابهای وارده را نیز به ترتیب تاریخ ورود مرتب نموده و در لفاف مخصوصی ضبط کند.

ماده ۱۱- دفاتر مذکور در ماده ۶ به استثناء دفتر کپییه قبل از آنکه در آن چیزی نوشته شود به توسط نماینده اداره ثبت (که مطابق نظامنامه وزارت عدلیه معین می شود) امضاء خواهد شد. برای دفتر کپییه امضاء مزبور لازم نیست. ولی باید اوراق آن دارای نمره ترتیبی باشد. در موقع تجدید سالیانه هر دفتر مقررات این ماده رعایت خواهد شد. حق امضاء از قرار هر صد صفحه با کسور آن دو ریال و بعلاوه مشمول ماده ۱۳۵ قانون ثبت اسناد است.

ماده ۱۲- دفتری که برای امضاء به متصدی امضاء تسلیم می شود باید دارای نمره ترتیبی و قیطان کشیده باشد و متصدی امضاء مکلف است صفحات دفتر را شمرده در صفحه اول و آخر هر دفتر مجموع عد صفحات آن را با تصریح به اسم و رسم صاحب دفتر نوشته با قید تاریخ امضاء و دو طرف قیطان را با مهر سربی که وزات عدلیه برای مقصود تهیه می نماید. منگنه کند، لازم است کلیه اعداد حتی تاریخ با تمام حروف نوشته شود.

ماده ۱۳- کلیه معاملات و صادرات و واردات در دفاتر مذکوره فوق باید به ترتیب تاریخ در صفحات مخصوصه نوشته شود- تراشیدن و حک کردن و همچنین جای سفید گذاشتن بیش از آنچه که در دفترنویسی معمول است و در حاشیه و پایین سطور نوشتن ممنوع است و تاجر باید تمام آن دفاتر را از ختم هر سالی لااقل تا ۱۰ سال نگاه دارد.

ماده ۱۴- دفاتر مذکور در ماده ۶ و سایر دفاتری که تاجر برای امور تجاری خود بکار می برند در صورتی که مطابق مقررات این قانون مرتب شده باشد بین تاجر، در امور تجاری سندیت خواهد داشت و در غیر این صورت فقط بر علیه صاحب آن معتبر خواهد بود.

ماده ۱۵- تخلف از ماده ۶ و ماده ۱۱ مستلزم دویست تاده هزار ریال جزای نقدی است، این مجازات را محکمه حقوق را ساو بدون تقاضای مدعی العموم می تواند حکم بدهد و اجرای آن مانع اجرای مقررات راجع به تاجر ورشکسته که دفتر مرتب ندارد نخواهد بود (بر گرفته از قانون تجارت ایران).

۵- اسناد تجاری و چک

امروزه معاملات تجاری و اقتصادی در جهان در حال گسترش است به تبع استفاده از اسناد تجاری هم گسترش یافته سه سند تجاری برات و سفته و چک، بیشترین کاربرد را در بین اسناد تجاری دارند همواره پذیرش اسنادی خارجی در ایران با چالش هایی رو به رو بوده است اسناد تجاری خارجی به این دلیل که این اسناد هم دارای جنبه اقتصادی برای تجار هستند و هم به این علت که باعث سهولت در روند معاملات تجاری می شوند از اهمیت خاصی برخوردار هستند. اسناد تجاری خارجی برای این که در ایران اعتبار یابند باید مطابق قوانین ایران و یا کنوانسیون های بین المللی تنظیم شده باشند. در این میان یکسان سازی قوانین در حقوق تجارت بین الملل از اهمیت بسیاری برخوردار است چرا که سهولت معاملات تجاری را در بر خواهد داشت. قانون تجارت ایران تنها برات خارجی پیش بینی نموده و در خصوص دیگر اسناد تجاری خارجی صحبتی نکرده است حقوق ما در این زمینه با ضعف جدی قانونی رو به رو است چرا که کشور ما نه به معاهدات بین المللی در این زمینه پیوسته نه قانون گذار شرایط پذیرش این اسناد را پیش بینی نموده است (میلاجردی و قلاوندی، ۱۳۹۴: ۱).

امروزه به دلیل حاکمیت مقررات ارزی هر کشوری بر نقل و انتقالات آن کشور موجب کاهش انتقال ارز میان کشورها شده است و توسعه ای انواع متنوع روش های پرداخت بانکی از استفاده از سند چک در معاملات بین المللی کاسته است. اما این نیز دارای استثنایی می باشد و آن استثنا چک مسافرتی می باشد زیرا چک های مسافرتی برای تسهیل مسافرت در ارتباط با بانک های مختلف و متفاوت و شعب آنها کاربردی بسیار وسیع یافته است.

لازم به ذکر می باشد که چک نیز مانند دیگر اسناد تجاری در قلمرو حقوق تجارت بین الملل منشأ به وجود آمدن تعارضات بسیاری می باشد. زمانی که صادرکننده ای ایرانی چکی را در وجه تبعه ای خارجی عهده ی بانکی ایرانی صادر می نماید و یا بالعکس تبعه ای خارجی چکی را در وجه یک فرد ایرانی عهده ی بانک خارجی در وجه تبعه ای دیگر خارجی صادر می شود ولی پیوندی نیز با ایران دارد مانند اینکه به نفع یک فرد ایرانی ظهرنویسی شده باشد و یا از یکی از ظهرنویسان ایرانی ضمانتی بعمل آمده باشد. به خاطر داشته باشید که هر یک از موارد ذکر شده می تواند موردی برای بروز تعارض در قوانین و محاکم باشد (ایمان علیزاده، ۱۳۹۵).

برخی چک های مسافرتی را از مصادیق چک های عادی می دانند و ماهیت آنها را در عوض هم قرار داده اند. در این مورد دیوان عالی کشور فرانسه این نظر را نپذیرفته و چک مسافرتی را نوعی اسکناس محسوب می کند و در تصمیمات سال های اخیر خود چنین نظر داده است که اینگونه چک ها اسکناس بانک هم نمی باشد بلکه سند طلب به رویت یا به وعده کوتاه مدت می باشد که مبین تعهد پرداخت از طرف بانک صادرکننده می باشد. اما همانطور که می دانیم در جهان غلبه با چک های مسافرتی می باشد البته

چک‌های عادی و بانکی نیز رواج داشته‌اند. با این وجود که قوانین و مقررات و رویه‌ی بانک‌ها در سطح جهانی در خصوص سند چک، اختلافات زیادی با یکدیگر ندارند، تلاش در زمینه‌ی ایجاد وحدت حقوقی از قرن نوزده آغاز شده است. کنفرانس ژنو پس از جنگ در چهارچوب جامعه‌ی ملل توفیق تهیه و تنظیم پیمان را یافت که این پیمان به نام پیمان مربوط به قانون متحدالشکل ژنو در تاریخ ۱۹ مارس ۱۹۳۱ به امضای نمایندگان دولت شرکت کننده در کنفرانس رسید. پیمان مربوط به قانون متحدالشکل دارای چهار سند می‌باشد که به شرح زیر می‌باشد:

در مرحله‌ی اول پیمان اولیه دولت‌های متعهد، تعهد می‌نمایند که قانون متحدالشکل را وارد کشور خود نمایند که هم می‌تواند به زبان رسمی کشور خودشان باشد و هم می‌تواند یکی از زبان‌های رسمی دیگر باشد.

ضمیمه‌ی اول در این زمینه مشتمل بر قانون متحد الشکل می‌باشد.

ضمیمه‌ی دوم در این زمینه محدودیت‌ها و استثنائات می‌باشد.

بهرتر است بدانید که قلمرو اجرای قانون متحدالشکل در مورد چک محدود می‌باشد (ایمان‌علیزاده، ۱۳۹۵).

قلمرو اجرای پیمان متحدالشکل:

این پیمان بیشتر در زمینه‌ی حل و فصل پاره‌ای از موارد تعارض قوانین می‌باشد بهتر است بدانید که تعارض قوانین مالی و کیفری از شمول اجرای مقررات این پیمان خارج شده است. و حل و فصل اینگونه موارد تعارضات را باید بر اساس حقوق داخلی در هر کشور انجام داد. همچنین باید توجه داشت که در برخی از کشورها اعمال قوانین کیفری آن بویژه در مورد چک بی‌محل، منوط به رعایت شرایط شکلی سند چک، وفق قانونی می‌باشد که پیمان آن را معین می‌کند.

در واقع پیمان ژنو توفیق امضای دول زیادی را نیافته است از این رو نیز قلمرو اجرایی وسیعی را دار نمی‌باشد. مضافاً بر اینکه موضوعات محدودی از قبیل اهلیت، آثار تعهدات ناشی از چک، مهلت مراجعه، حقوق و وظایف دارنده چک و شکل و مهلت واخواست و مسائلی چند مربوط به پرداخت را مدنظر قرار داده است.

بهرتر است بدانید در قلمرو حقوق تجارت بین‌المللی، قواعد تعارض در چک، عمدتاً شامل موضوعات زیر می‌باشد:

– قواعد تعارض در مورد محل در چک

– قواعد تعارض در مورد اجرا

– قواعد تعارض در مورد اعتبار تعهدات ناشی از چک

– قواعد تعارض در مورد اجرا (همان، ص ۲).

قانون تجارت کشورما در فصل چک، ملی ماده ۳۱۴ به اصل اشتراک مقررات و وحدت احکام براتو سفته، در ارتباط با قواعد تعارض قوانین، تصریحی ندارد. پس ممکن است چنین نتیجه گرفت که مبحث سیزدهم از فصل راجع به برات ناظر بر «قوانین خارجی» که در مورد سفته هم است، در خصوص چک قابلیت اعمال ندارد.

هر چند چک وجوه افتراق چندی با برات و سفته دارد، با این وجود، وجوه افتراق موجود به کیفیتی نیست که چک، از هر حیث و از هر جهت مشمول قواعد و مقررات خاص تعارض قوانین گردد. قانونگذار در مبحث سیزدهم از مباحث مربوط به برات، قواعد تعارض قوانین را در خصوص حقوق «تعهدات براتی» اعلام داشته است و تعهدات براتی، به نحوی که مطرح می‌باشد، اعم از تعهدات ناشی از برات و سایر اسناد تجاری به معنی خاص یعنی سفته و چک است. پس قواعد تعارض قوانین راجع به حقوق و تعهدات براتی تا آنجا که مغایرتی با طبیعت حقوق و تعهدات ناشی از سفته و چک نداشته باشد، نسبت به آنها نیز قابلیت اعمال دارد. قانون‌گذار در ماده ۳۰۹ در فصل راجع به سفته به شمول و تسری این قواعد، نسبت به مورد سفته، تصریح بعمل آورده ولی در ماده ۳۱۴ در فصل راجع به چک ظاهراً از این معنی غفلت ورزیده است.

بدیهی است آن دسته از قواعد تعارض قوانین در مورد برات که ناظر بر قانون قابل اعمال بر قبولی برات است در خصوص چک مثل مثل سفته مورد ندارد؛ ولی دیگر قواعد حل تعارض قوانین ناظر بر شرایط شکلی و ماهوی چک، مثل اهلیت امضاکننده و ظهرنویسان، قصد و رضا، آثار تعهدات ناشی از چک، ضمانت، محل چک، پرداخت وجه چک، ارائه جهت پرداخت، حقوق و وظایف دارنده چک جهت مراجعه به متعهدان و عنداللزوم طرح دعوی و...، حسب مورد می‌تواند در مورد این سند تجاری نیز قابلیت اعمال داشته باشد.

اهلیت محال علیه چک نیز ممکن است موجب بروز تعارضاتی شود. در برخی از کشورها چک باید عهده بانک یا یک مؤسسه اعتباری مشابه صادر شود. در برخی دیگر از کشورها چک می‌تواند عهده هر محال علیه صادر گردد، مثل قانون تجارت کشور ما که چک، حسب تعریف، «نوشته‌ای است که به موجب آن صادرکننده، وجوهی را که در نزد محال علیه دارد کلاً یا بعضاً مسترد یا به دیگری واگذار می‌نماید: پیمان ژنو مورخ ۱۹ مارس ۱۹۳۱ به خود اجازه نداد تا در این باره دخل و تصرفی در قوانین و مقررات کشورها بعمل آورد و تکلیفی برای آنها معین دارد. ماده ۳ پیمان مذکور در بند اول خود می‌گوید:

"تعیین اشخاصی که عهده آنها می‌توان چک صادر نمود به موجب قانون کشور محل پرداخت بعمل می‌آید."

این راه حل ظاهراً تنها راه حلی است که جنبه عملی دارد؛

معدّلک بند ۲ ماده مرقوم، حسب پیشنهاد هیئت نمایندگی هلند استثنای مهمی را براصل مذکور وارد ساخته است. به موجب بند مذکور: «هرگاه به موجب قانون مذبو، به لحاظ شخصی که چک عهده او صادر شده است، سند به عنوان چک باطل باشد، تعهدات ناشی از امضاهایی که در سایر کشورها بر چک نهاده شده و قانون کشورهای مذکور حاوی چنین مقرراتی نیست، معتبر خواهد بود». این راه حل، نتیجه منطقی حکومت اصل استقلال امضاها در اسناد تجاری است و درج آن در متن پیمان، دلیل افزایش ارزش و اعتباری است که لازمه گردش این گونه اسناد می باشد.

درخصوص بند یک ماده فوق، نه قانون تجارت و نه قانون مدنی، در باب تعارض قواعد تصریحی به حل و فصل اینگونه مسائل از طریق اعمال قانون محل پرداخت ندارد. به نظر برخی این معنی را از ماده ۳۱۷ قانون تجارت ایران در مبحث چک می توان استنباط نمود، زیرا ماده مزبور مقرر می دارد:

"مقررات راجعه به چک هایی که در ایران صادر شده است، در مورد چک هایی که از خارجه صادر شده و باید در ایران پرداخته شود نیز رعایت خواهد شد، لیکن مهلتی که در ظرف آن دارند چک می تواند مجبه چک را مطالبه کند چهارماه از تاریخ صدور است". ولی در مورد بند ۲ ماده ۳ پیمان، مقررات قانون تجارت و قانون مدنی کشور ما می تواند مفید قاعده موضوعه، یعنی حاکمیت قانون محل ایجاد تعهد باشد. بند ۲ از ماده ۳۰۵ قانون تجارت ایران می گوید:

«... هر قسمت از سایر تعهدات براتی (تعهدات ناشی از ظهرنویسی، ضمانت، قبولی و غیره) نیز که در خارج به وجود آمده تابع قوانین مملکتی است که تعهد در آنجا وجود پیدا کرده است (یاسا، ۱۳۹۷: ۱).

۶- دلای

دلای به معنای وساطت در انجام معاملات، از جمله مشاغل است که توسعه شهرها و افزایش جمعیت ضرورت پیدایش آن را ایجاب کرده است. در جوامع روستایی به دلیل بسته بودن محیط و امکان انجام معاملات به طور مستقیم توسط مردم، به دخالت شخصی به عنوان واسطه معامله نیازی نیست، هرچند در این قبیل جوامع نیز به ندرت از افرادی به منظور تسهیل انجام معامله ممکن است استفاده شود، لیکن در جوامع شهری، پیدا کردن طرف مناسب برای یک معامله خاص با شرایطی که هر یک از متعاملین برای معامله مزبور، از قبل تعیین می کنند، کار ساده ای نیست. مضافاً آنکه انجام معاملات با مراجعه به مراکز اطلاعاتی که خریداران و فروشندگان کالاهای مختلف را شناسایی و حسب مورد آنها را به هم معرفی می کنند، با سهولت و صرف وقت کمتری صورت می پذیرد (قهرمانی، ۱۳۸۳: ۷۲). دقت در معاملات تجاری که بار مالی سنگینی را برای متعاملین دربر دارد، ایجاب می کند که خریدار و فروشنده علاوه بر آگاهی از آخرین قیمت های روز، در آن واحد طرف های مناسب معامله خود را شناسایی و در بهترین شرایط، معامله مورد

نظر خود را انجام دهند. از سوی دیگر رسیدن به قیمت و شرایط دلخواه در هر معامله ای مستلزم گفت و شنودهای مقدماتی با طرف معامله است که بدون انجام این قبیل مذاکرات و توافقات اولیه، انجام آن غیرممکن است. او مراتب بنابرین هر یک از متعاملین می تواند برای انجام مذاکرات اولیه و تعیین چهارچوب کلی شرایط معامله به شخص دیگری تفویض وکالت کنند، لیکن آخرین مرحله انجام معامله را که مرحله ایجاب و قبول است شخصا انجام دهند. با اندکی دقت در مکانیسم کار دلال، به خوبی روشن می گردد که نقش دلال در معاملات در واقع انجام مذاکرات ابتدایی و فراهم کردن زمینه مناسب برای توافق نهایی طرفین به نیابت از آنهاست. بنابرین می توان گفت که متعاملین با مراجعه به متصدی دلالی در واقع برای مذاکرات ابتدایی انجام معامله به وی تفویض وکالت می کنند تا بدین ترتیب از یک سو از اطلاعات متصدیان این حرفه در زمینه قیمت ها و پیدا کردن طرف معامله مناسب بهره مند گردند ضمناً از تخصص های حرفه ای آنان در قبولاندن شرایط مورد نظر خود به طرف مقابل متنفع گردند و از صرف وقت زیاد نیز در انجام مذاکرات ابتدایی اجتناب کرده باشند. به عبارت دیگر در این تعبیر، دلال حسب مورد، وکیل خریدار و فروشنده در انجام مذاکرات مقدماتی معامله تلقی می گردد که اختیارات وکالتی او در این حد محدود شده است (همان، ۷۸).

۷- حق العمل کاری

ماده ۳۵۷ قانون تجارت در تعریف قرارداد حق العمل کاری چنین مقرر می دارد: «حق العمل کار کسی است که به اسم خود ولی به حساب دیگری (آمر) معامله کرده و در مقابل حق العملی دریافت می دارد». مطابق این ماده، حق العمل کار بر اساس قرارداد حق العمل کاری در برابر آمر موظف می شود معامله ای را به نام خود و به حساب آمر با شخص ثالثی منعقد نماید. آمر نیز متقابلاً در برابر حق العمل کار متعهد می شود در مقابل انجام معامله ی معهود توسط حق العمل کار، حق العمل (کارمزد) مورد توافق را به او بدهد. بنابرین، هر یک از طرفین عقد حق العمل کاری در برابر یکدیگر حقوق و تعهداتی دارند. به نحوی که حقوق یک طرف، تعهدات طرف دیگر محسوب می شود. مطالبه ی حق العمل و سایر مخارجی که حق العمل کار در راستای ایفاء وظایف خود متحمل شده (موضوع مواد ۳۵۷ و ۳۶۸ قانون تجارت) و همچنین حق حبس حق العمل کار (موضوع ماده ۳۷۱ این قانون) از جمله حقوقی است که حق العمل کار در برابر آمر دارد (اسکینی و بهنام فرید، ۱۳۹۰: ۱۷۴). متقابلاً نیز حق العمل کار در برابر آمر بر اساس مواد ۳۶۱ تا ۳۶۶ قانون مذکور متعهد به رعایت مصلحت آمر و عدم تعدی و تفریط در انجام مأموریت است. هم چنین وی متعهد است وفق ماده ۳۵۹ همین قانون آمر را از جریان اقدامات خود به خصوص انجام مأموریتش، مطلع نموده و حساب مدت تصدی خود را به آمر ارائه دهد. تعهد حق العمل کار مبنی بر انجام معامله به نام خود و به حساب دیگری، یکی از عناصر مهم و جوهری در تشکیل و تحلیل قرارداد حق العمل کاری و نیز تمایز آن با

سایر قراردادهای مشابه است. به گونه‌ای که اگر این عنصر در قرارداد حق‌العمل‌کاری حذف شود، بی‌گمان قرارداد مذکور، حق‌العمل‌کاری نخواهد بود. در ماده‌ی ۹۴ قانون تجارت فرانسه (ماده‌ی ۱۳۲ فعلی) که مأخذ اقتباس ماده‌ی ۳۵۷ قانون تجارت ایران می‌باشد، نیز وجود این عنصر ضروری است. در این ماده چنین آمده است: «حق‌العمل‌کار شخصی است که برای اصیل اما به نام خود یا تحت نام یک شرکت تجاری، به حساب آمر عمل می‌کند». به همین دلیل در حقوق فرانسه هرگاه حق‌العمل‌کار به نام آمر عمل نماید، اطلاق عنوان حق‌العمل‌کار بر وی نادرست است و عنوان وکیل بر وی صدق می‌کند. در واقع عقیده‌ی عمومی در این مورد آن است که چنین رابطه‌ای نمایندگی کامل است و تعهدی ثالث ندارد (اسکینی و بهنام‌فرید، ۱۳۹۰: ۱۷۵).

۸- قرارداد حمل و نقل

ماده‌ی ۳۷۸ قانون تجارت مبهم است و در نگاه اول، این شائبه را تقویت می‌کند که قانون تجارت، حمل و نقل را ماهیتاً یک عقد وکالت می‌داند و به این ترتیب متصدی حمل و نقل، وکیل مالک در حمل محموله به مقصد معین است. با دقت بیش‌تر و با توجه به تفاوت‌هایی که میان وکالت و تصدی به حمل و نقل وجود دارد. و ماده‌ی اخیرالذکر نیز با بیان وجود استثناء در حکم کلی خود، بر این مطلب صحه می‌گذارد، مانع از تقویت صحت این فرض است. دیگر این که منطوق ماده‌ی فوق، قرارداد حمل و نقل را تنها تابع مقررات وکالت، آن هم در مواردی که حکم خاصی در قانون نیامده باشد، می‌داند، نه آن که ماهیتاً آن را وکالت تلقی کند. بی‌شک قانونگذار به تفاوت‌های میان این دو عقد واقف بوده است. از جمله تفاوت‌هایی میان عقد وکالت و قرارداد حمل و نقل آن است که وکالت ناظر بر انجام عمل حقوقی است و نه مادی (همان: ۵۸)؛ در حالی که موضوع قرارداد حمل و نقل، انجام حمل کالا به عنوان یک عمل مادی است. هر چند به نظر می‌رسد این تفاوت قطعی نیست؛ چرا که مثال تقضی برای این مطلب که وکالت تنها در انجام اعمال حقوقی صادق است، وجود دارد. برای مثال قبض، یک عمل مادی است و خلاقیت مستقل اراده در تحقق آن نقشی ندارد؛ در حالی که انجام آن از طریق وکالت بلامانع است. مانند وکالت در قبض عین موهوبه، چنانچه در ماده‌ی ۷۹۸ قانون مدنی می‌خوانیم که «هبه واقع نمی‌شود، مگر با قبول و قبض متهب، اعم از این که مباشر قبض، خود متهب باشد یا وکیل او. تفاوت دیگر آن است که، وکالت ذاتاً مجانی است؛ در حالی که قرارداد حمل و نقل معوض است، این مطلب حقیقت دارد که در عرف مبلغی را به عنوان حق‌الوکاله و حق‌السعی به وکلا پرداخت می‌کنند، ولی از منظر حقوقی نباید آن را عوض نمایندگی دانست، اثر اصلی وکالت، اعطای نیابت و اذن در تصرفات حقوقی است و ضرورتی ندارد که در برابر آن معوضی قرار بگیرد. علاوه بر سابقه‌ی فقهی (الشاهی‌العاملی، ۱۴۲۴، ج ۳: ۳۵) در حقوق (کاتوزیان، ۱۳۸۹، ج ۴: ۱۱۲) و قانون امروز نیز این نظر پذیرفته شده است، حق‌السعی پرداختی، در برابر اقدامات وکیل است

که اثر اصلی عقد نیست. کما این که اگر حق الزحمه نیز در قرارداد وکالت ذکر نشود، عرف آن را به رسمیت می شناسد و عقد نه تنها متعاملین را به اجرای چیزی که بر آن تصریح شده ملزم می نماید، بلکه متعاملین به کلیدی نتایجی هم که به موجب عرف و عادت با قانون از عقد حاصل می شود، ملزم می باشند یا نهایتاً از باب استیفا و الزامات خارج از قرارداد، وکیل می تواند پس از اجرای مفاد وکالت، اجرتالمثل کار خود را مطابق بر میزانی که در نظر کارشناس مقرر است، دریافت کند. اما چنانچه عقد وکالت معوض بود، عدم ذکر حقالوکاله، صحت انعقاد عقد را با تردید جدی مواجه می کرد. برای تقویت این موضع گیری درباره ی عقد وکالت، می توان ماده ی ۲۳۰ قانون آیین دادرسی دادگاه های عمومی و انقلاب در امور مدنی را به عنوان گواهی بر این مطلب ذکر کرد؛ چرا که وکالت را جزء دعاوی غیرمالی می داند که با شهادت دو مرد ثابت می باشد (نقی زاده باقی، ۱۳۹۰: ۴۵).

۹- ضمانت

ماده ۴۸۶ قانون مدنی ایران در تعریف ضمانت مقرر داشته است: «عقد ضمان، عبارت است از اینکه شخصی مالی را که بر ذمه دیگری است به عهده می گیرد. . .» به موجب تعریف فوق به محض تحقق یافتن ضمانت، آنچه در ذمه مدیون است در ذمه شخص دیگر که ضامن است قرار می گیرد و مدیون از دین خود بری می شود؛ یعنی بستانکار نمی تواند برای مطالبه طلب خود به او مراجعه کند. ضمانتنامه های شرکت در مناقصه، حسن انجام معامله و استرداد پیش پرداخت برای پروژه های بین المللی جنبه مهمی از عرف تجارت جهانی را تشکیل می دهند. اطلاق بازرگانی بین المللی، ضمن همکاری با سازمان های بازرگانی بین المللی و منطقه ای علاقمند، بخصوص با هم کاری کمیسیون سازمان ملل درباره قانون تجارت (آنسیرال) ۲۴ مجموعه ای تحت عنوان مقررات متحدالشکل برای ضمانت قراردادها که در این مقاله مقررات متحدالشکل ضمانتنامه ها خوانده شده - تدوین نموده است. بطوری که گفته شده هدف از تدوین مقررات متحد الی شکل ضمانتنامه ها، دست یافتن به توازن عادلانه ای میان هم نافع قانونی طرف های معامله له یعنی ذینفع ضمانتنامه (مضمون اله)، اصیل با ضمانت دهنده (مضمون عنه) و ضمانت کننده (ضامن) است (فتحی پور، ۱۳۸۵: ۱۳۳).

۱۰- ورشکستگی

عمدتاً تجار اعم از تاجر حقیقی و تاجر حقوقی، هنگامی که ناتوان از تأدیه ی دیون و بدهی های خود باشند، مشمول مقررات ورشکستگی می شوند. پس نهاد ورشکستگی یکی از مهم ترین مباحث مورد بررسی در حقوق تجارت است. که به بررسی وضعیت مالی تجار از حیث پرداخت دیون و بدهی های آنها می پردازد. با بررسی اجمالی چهار مورد ذکر شده، می توان ارکان حقوق تجارت را بیان نمود. فی الواقع حقوق تجارت

ابتدا تاجر اعم از شخص حقیقی و حقوقی را بررسی می‌کند، سپس معاملات و اعمال تجاری او و اسناد تجاری مورد استفاده را بررسی می‌کند و در نهایت با بررسی ورشکستگی، در خصوص ادامه یا عدم ادامه‌ی حیات تاجر بحث می‌نماید (حمیدیه، ۱۳۹۶).

۱۱- نتیجه‌گیری

با توجه به مباحث مطرح شده، قانون تجارت، قواعد و مقررات در زمینه حقوق تجارت است. حقوق تجارت مجموعه قواعدی است که بر روابط بازرگانان و اعمال تجاری حاکم است. بنابراین قانون تجارت مهمترین قانون در زمینه امور تجاری و امور مربوط به بازرگانان است. این قانون بر اساس قانون تجارت ۱۸۰۷ فرانسه ترجمه و تهیه شده است. البته حقوقدانان زیادی معتقدند که این قانون به جز قسمت مربوط به شرکت های سهامی، دارای ابهام است و دارای نواقص زیادی است. لذا با توجه به مسائل مطرح شده، می‌توان نتیجه گرفت که هر کشور قانون منحصر به فرد خود را دارد. لیکن به منظور ارتباط و مبادله‌ی راحت‌تر بین کشورها، قوانین به صورت بین‌المللی و مکتوب درآمده که هر کشور ملزم به رعایت آن می‌باشد. در این بین، گاهی شرایطی حاصل می‌شود که برای ارتباط دو طرف، نیاز به دلال احساس می‌گردد که دلال باید در نهایت صحت و از روی صداقت طرفین معاملع را از جزئیات راجعه به معامله مطلع سازد ولو اینکه دلالی را فقط برای یکی از طرفین بکند.

فهرست منابع و مآخذ

- اسکینی، ربیعا و دلافروز بهنام فرید. (۱۳۹۰). ساختار و ماهیت حقوقی حق العمل کاری. مجله حقوقی دادگستری. شماره ۷۳. ص ۱۷۳-۲۰۰.
- ایمان علیزاده، سپیده. (۱۳۹۵). سند چک در حقوق تجارت بین الملل. قابل دسترس در <https://malekpourmie.com>
- حسن ستوده تهرانی، حقوق تجارت، جلد اول، تهران: دادگستر، ۱۳۸۲، ص ۲۴
- حمیدیه، الناز. (۱۳۹۶). حقوق تجارت چیست. قابل دسترس در cheto.com
- ربیعا اسکینی، حقوق تجارت (کلیات)، تهران: سمت، ۱۳۷۸، ص ۱۵
- رضا آخوندی، عاملیت تجاری در حقوق ایران و فرانسه، تهران: میزان، ۱۳۸۴، ص ۱۳
- شیروی، عبدالحسین (چاپ دهم، ۱۳۹۶). حقوق تجارت بین الملل. تهران: سمت
- قانون تجارت. مصوب ۱۳ اردیبهشت ماه ۱۳۱۱ شمسی (کمیسیون قوانین عدلیه).
- قهرمانی، نصراله. (۱۳۸۳). ماهیت حقوقی دلالتی در حقوق تجارت. مجله کانون و کلا. ص ۷۲-۸۸
- محمود عرفانی، حقوق تجارت، جلد ۳، تهران: جهاد دانشگاهی، ۱۳۶۵، ص ۴۷۲
- میلاردی، مه زاده و کورش فلاوندی، ۱۳۹۴، موضوع رویه شناسایی و اجرای اسناد تجاری خارجی در ایران (سفته، برات، چک)، نخستین کنگره بین المللی حقوق ایران، تهران، مرکز همایش های توسعه ایران
- https://www.civilica.com/Paper-LAWI01-LAWI01_491.html
- نقی زاده باقی، پیام. (۱۳۹۰). ماهیت حقوقی قرارداد حملونقل و مسئولیت متصدی آن. تعالی حقوق. سال چهارم. شماره ۱۳ و ۱۴. ص ۳۹-۵۷.

